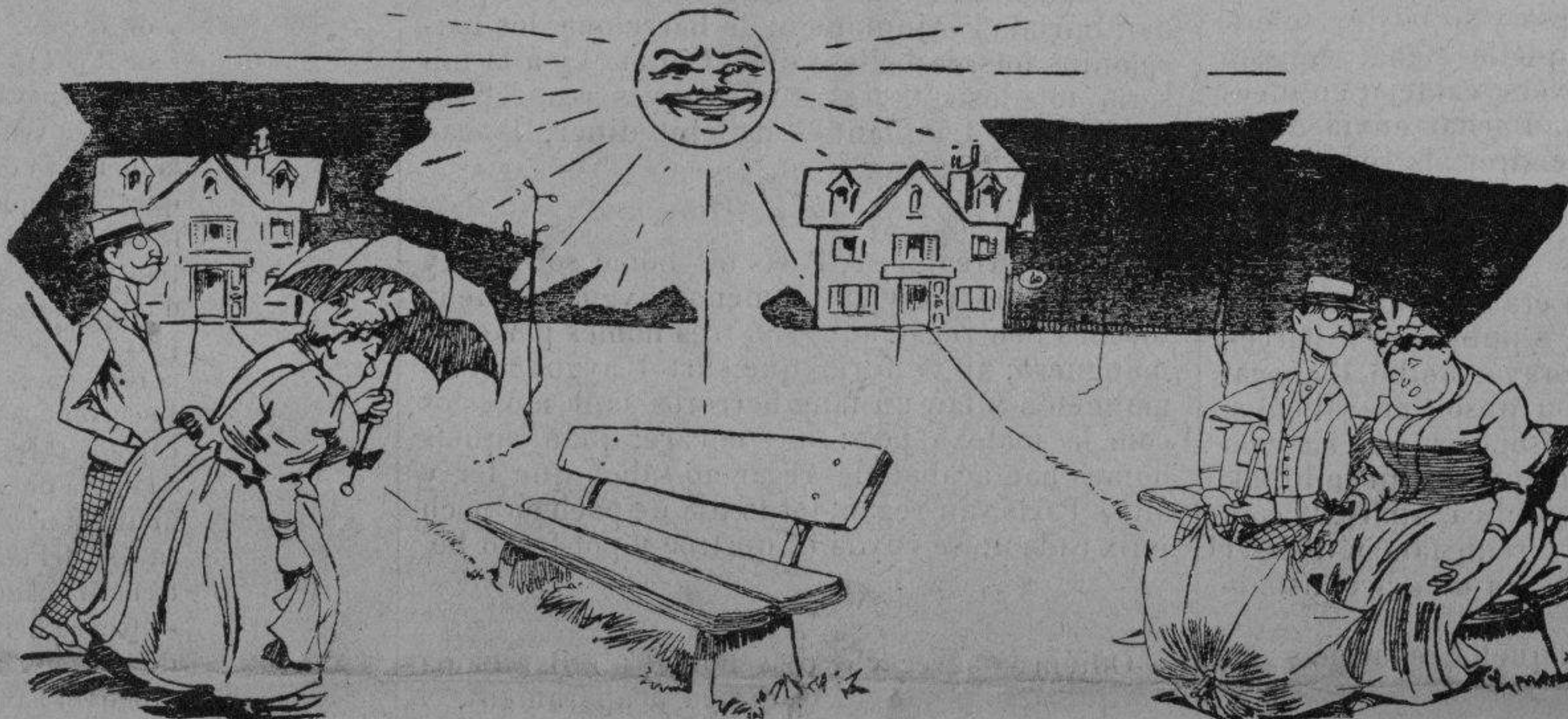

La Parretina

Setmanari humoristich, popular y catalá de bona mena,
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.
SORTIRA CADA DIVENDRES
 Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demés llochs de venda de periòdihs.
 Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos.
 Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

ESTIUENCA

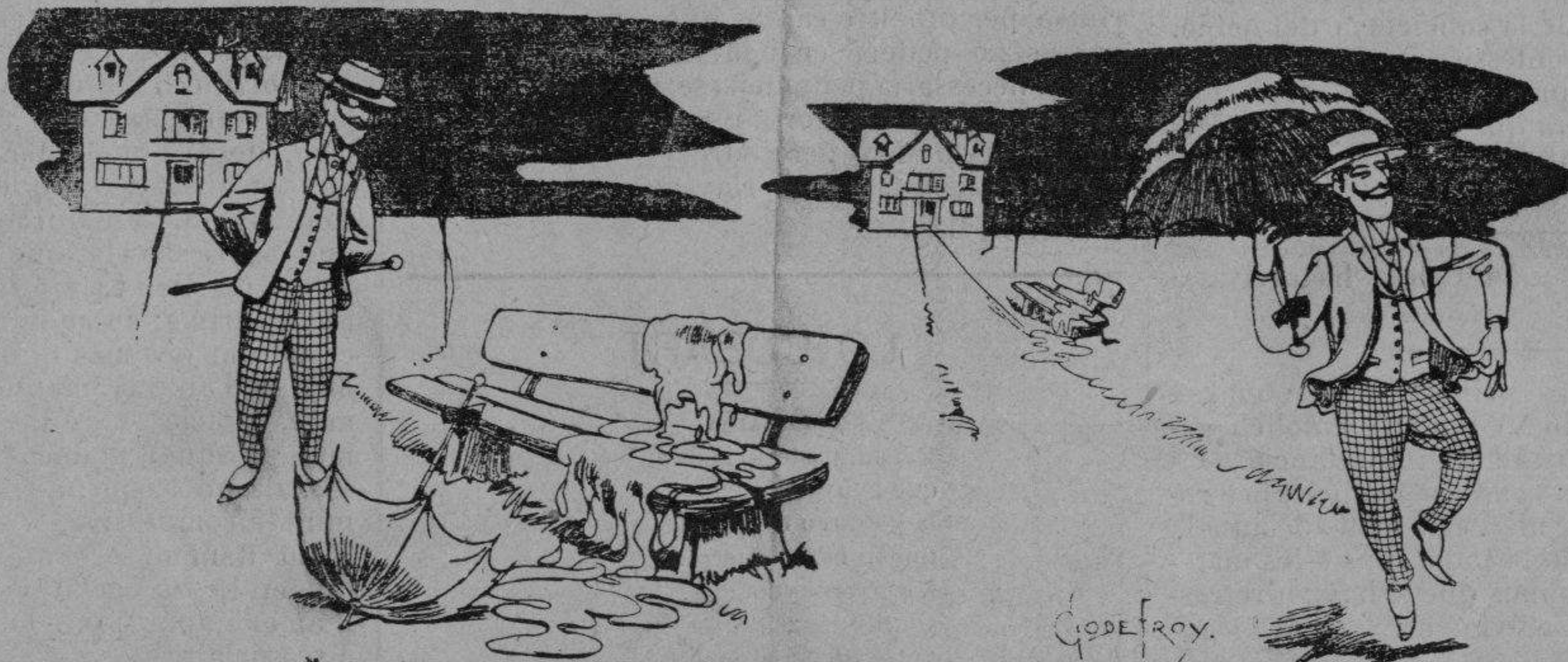
Seyém, Paulita, seyém, que axó no es viure.

Ay, ay, sembla que s' adorm la tia.

Axó no 's pot aguantar, cap á xopluch; que suhi ella, si vol.

Pot ser axis perdrá tots los mals humors.

¡Reyna, santa! ¿qué es axó? Lo sol la ha liquidada.

Y después dirán que l' anar á fora no es bó per la salut.

GODEFROY.

DE TOT ARREU

L'atentat del diumenge en la persona d'En Cánovas ha ressonat per tot Europa, produint un sentiment general d'execració per aquesta ja llarga serie de crims, comesos com diu l'*Osservatore* y la *Voce della Verità* de Roma, per fills d'aquestes generacions ateas y masóniques.

A cada nefanda gesta de la secta anarquista los Governos parlan de posarse d'acort pera legislar en el sentit de posar fora de la llei aquests monstres... prò passa 'l temps, la impressió se debilita, la masoneria crida fort amenassant al qui s'atreveixi á remoure una sola pedra de l'edifici aixecat per ella á les modernes llibertats y... pareu de comptar.

Y no obstant, per aquí es per hon se té de comensar, ja que la anarquia no es altra cosa que una branca de la masoneria y sos principis se deriven d'aquell lema que té tota lògia: *Ni trona, ni trono; ni patrimoni ni matrimoni*; principis que comptan los seus defensors mes ó menos descarats en la premsa y si la llei tolera publicar produccions d'aquella mena, emissió libre d'un pensament pervers, caldejat en meetings y reunions, ahont l'autoritat envia delegats, difícil resulta fer entendre als seus partidaris que no 'ls hi es licit arribar mes enllà... consumir el fet llibrement, ab la mateixa llibertat que s'esposa.

L'assessí d'En Cánovas era un redactor de la revista *Ciencia social* que 's publicava á Barcelona y en la que hi colaborava també l'abogad Corominas, aquell que fou absolut no sabem si per obra y gracia de la masoneria, que sia com vullga 'l protegí decididament, sortint indultat, quan als ulls de la opinió pública apareixia com un dels mes culpables. La circumstancia d'ésser home de lletres é instruhit era una circumstancia agravant.

Tenim donchs, que en aquella redacció s'entenia la llibertat en tota la seva extensió: en lo pensament, en la paraula, y en l'obra.

Alguns anys avans de la Revolució francesa, entre 'ls paperots qu'anavan preparant lo terreno á les saturnals horribles del 93, n'hi havia un que 's titulava *L'ami du peuple* y escrivia que 's tenia de penjar al rey, y coses per l'istil.

Llavors com avuy la masoneria tenia entravades les mans dels que governavan, y no passá de ésser considerada aquesta frase mes que com una exageració. Pro los acontexements s'anaren succehint y l'autor d'ella, lo sanguinari Marat, pogué demostrar si era exagerat ó no lo que pensava y lo que escrivia.

Desenganyarse, certes idees son propies tan sols de orats ó de malvats, prò en tots dos casos la societat té lo remey en la seva má. Molta ensenyança de doctrina católica, molta caritat y rigurosa observancia de la Religio de Cristo per governants y governats.

La majoria radical y librepensadora del Ajuntament de París ha confessat que 'ls *cafés cantants* estragan el gust y esborran insensiblement el sentit moral de la conciencia del poble.

Bé está semblant confessió... prò ¿tindrà el valor suficient per suprimirlos?

Per lo demés, bó fora que tots los ajuntaments tinguessin conexement de tal confessió y obressin en consecuencia.

La peregrinació obrera francesa ha arribat á Roma sens novetat.

A últims d'Agost y primers de Septiembre tindrà lloch á Milan lo XV Congrès Católich general italiá que revestirá gran importancia.

La organizació dels comités católics per regions, bisbats y parroquies, está molt adelantada y s'extén casi bé per tota Italia, fins á les mateixes provincies meridionals que s'havian retrasat un xich en aquest moviment.

La Compañia de Jesús ha fundat per primera vegada un Seminari en Oxford (Inglaterra.)

En virtut d'una *real ordre*, una companyia estrangera, podrá burlarse de l'Ajuntament de Barcelona y dels barcelonins tots.

La companyia de tranvies, sangonera n.º 4, que embarca cada any una bona millonada de beneficis cap á Inglaterra vol guanyarne encare mes: per açó resolgué cambiar lo tiro d'animals per la forsa eléctrica, d'aquesta manera no tindrà necessitat de comprar mules, ni gra á nosaltres com feya fins are sino que ab un xich de carbó *inglés* farà 'l fet acabantnos de pelar.

Sent com es axó una cosa purament d'interés de Barcelona, sembla que l'Ajuntament tenia dret de resoldreho ell sol; donchs, no senyor, ha tingut de vindre de Madrid la odiosa imposició, y de la manera mes denigrant per nosaltres; ó siga per medi de pals, á gust de la Companyia de tranvies y contra la costum d'avuy, puix cap ciutat decent ho permet.

De modo y de manera que de real ordre quedan burlats l'Ajuntament de Barcelona, los barcelonins tots, la bellesa de la Ciutat... y á la miseria tots los cotxeros ab les seves respectives families... y triumfant el malehit diner, l'acaparador del sigle XIX.

Senyor Alcalde: A París un home sol rega y no fa malbé res y gasta menos aygua y queda tot mes ben regat; aquí son tres homes per cada manguera: ab la furia que surt l'aygua tot ho malmeten y fan un fang horrosos tant molestós com la mateixa pols; mes encare: quan aquets homes han acabat de regar no saben que fer y allí á París van regant tot lo dia de poch en poch puix cada un se cuyda d'un troç y pot ferho bé.

Odiém la agregació dels pobles ab Barcelona perque odiém tot lo que siga acaparament, y tenim la convicció de que será, com ja es, perjudicial per tothom menos pels pillets que s'aprofitan de tot lo bo y dolent.

Los pobles, poguent tenir ajuntaments no polítichs com Vich, haurian sigut felissos, are serán explotats com avans y mes mal servits, perque l'encendré tres ó quatre fanals de mes y tirar unes quantes galledes d'aygua al carrer, son romansos enganya-ruchs.

Senyor Alcalde: Creyém y de debó, que es precís que tan los municipals com los burots, com los empleats á les tenencies d'alcaldia, si no son catalans, que açó fora lo mes just, deuen saberlo parlar, d'altre manera no serán per servir al públich y donarán lloch á escenes repugnants que mes d'un cop hem tingut ocasió de presenciar.

Senyors Alcalde y Excelentíssim Ajuntament: los fem á saber, y si no 'ns volen creurer enterintse per un altre cantó, que quan les clavegueres no poden ser ben fetes y tenir tota l'aygua necessaria per netejar-se son molt mes mal sanes que 'ls pous morts mentres tingan los pobles aygua de font per veure.

Sápigau per si vol fer clavegueres á n'els pobles agregats.

LO COBART

(BALADA)

Ballau, pastors, ballau,
que avuy es festa;
ja plorareu demá,
que hi haurá guerra.
Mirau als aymadors,
gentils donzelles:
potser demá al mati
cauran á terra,
obert lo pit y als ulls
la son eterna.—

Axís jove pastor
llurs queexas deya,
mentres deyan axís
les pastoretas:
—Malhaja lo cobart
d'aquesta terra,
ne du la nostra sanch
quan axí 's queixa—
Ballau, avuy, ballau,
qu' es jorn de festa;—
cantavan los pastors
á les donzelles.—
Demá vindrán soldats
d'extranya terra;
que ab naltres ballarán
dança feresta
pels plans y pels corriols
de les singleres,
guiantne lo compás
ab l'escopeta.—

II

Vingueren los soldats
de terra extranya,
marxaren los pastors
de l'encontrada...
un sol pastor no més,
allí 's quedava,
malehit de son amor
y de sa casa.
Essent ja cap al tart
tots retornavan.
Si tornan vencedors
ja ho diu sa cara
que 'l goig que n'umple 'l cor
feel enmiralla.
Demá, de bon mati,
diu que hi ha ballas,
puix toca ja 'l francés
la retirada.
Ja corren los pastors
cap a la plaça,
á la hora de ballar
ni un sol n'hi falta.
Ja 'l só del tambori
trenca la dança.
—¡Regina del meu cor,
donzella aymada,
¿voldriau ballá ab mi
una sardana?
—Fugiu d'aquí fugiu
ella exclamava,
no vull aymá al cobart
de la encontrada.—
Ja riu tot lo jovent
que hi há á la plaça,
ja plora 'l trist pastor,
la vista abaxa
y corra y pasa foll
plans y montanyas,
fugint per sempre més
d'amor y patria.

UN PELA CANYETS.

REDEMPCIÓ

AL BON AMICH Y COMPANYY D'APATS Y LLETRES
EN SALVADOR BORRUT Y SOLÉ.

Pobre Ramón! era un demati de primavera, lo sol brillava mes que de costum, les floretes de la Rambla feyan mes olor, los aucellets cantavan, pro mes be que 'ls altres dies, semblava que tot alló li oferís nova vida, puix En Ramón ja no volia may més acostarse á una casa de joch, desd' aquell demati, per xó li semblava que tot li somreya, que tot li feya olor, estava contemplant la naturalesa, pensá en sa mareta que ja era morta, que li deya sempre que hi havia un Deu... y altres coses... se li escapá una llágrima; en aquell moment passá per son costat una joveneta d'uns 20 á 22 anys, vestida de negre ab una mantellina modesta tirada ab molta gracia sobre sos cabells negres, en Ramón en aquell moment s'axugava una llágrima y exalá un suspir; ella 's girá y el mirá ab una mirada compassiva.

En Ramón se sentí impresionat, s'adoná que en lo seu cor hi vivia quelcom, que no era l'amor impur, ¡quin ángel! pensá y 's determiná á seguirla.

Ja eran enfront al carrer del Carme, quan ella tombá y entrá á Betlem. En Ramón que al menys feya 4 anys que no havia entrat á cap

iglesia, com atret per un iman també hi entrà... quin ambient mes pur que s'hi respirava; ella s'acostà a la pica d'aygua beneyta, estirà sa escultural ma y prengué aygua. En Ramon esperà que passés al devant y quan la va tenir a uns quatre passos feu lo mateix pro no's recordava de senyarse, sort que en aquell moment entrà una velleta prengué aygua y ho feu, ell s'hi fixà, va senyarse y tornà a seguir a n'aquella dona.

Ella entrà al altar del Santíssim Sagrament y al passar pe'l devant va fer una reverencia, y se n'entrà a n'aquella saleta ahont confessan. En Ramon feu lo mateix, y s'asentà: ¡pobre xicot! li va venir a la memoria aquell jorn que quan era petit, junt ab sos altres companys de colégi feren la primera comunió, edat felissa (murmurava entre dents) ¡qui pogués tornar-hi y li semblava que una veu li deya: ja hi tornaràs, y tornà a renovar dolsos recorts de quan era noy. Aquella hermosa jove s'agenollà als peus del confessor, en Ramon quedà vivament emocionat... Quan acabà, ell volia seguirla pero no pogué, li faltaven les forces y esclatà en un plor com de una criatura que cridà l'atenció de les demés persones que hi havian en la capelleta y's tornà a quedar quiet y pensatiu assentat en lo banch de fusta. Al cap de un moment s'axecà tot resolut y's dirigí al confessor, y relatà al bon confés tota la seva vida de perdulari, el propòsit que havia fet y lo que li havia passat aquell dematí, en l'interior del seu cor. Lo bon pare l'escoltà ab atenció y sense donarli cap penitencia li digué que demà anés a tal hora a casa seva, y li donà la direcció.

En Ramon no hi feu falta, al trucà sortí ell mateix a obrir-lo y lo feu entrar al despaig ahont sentat en un silló de baqueta hi havia un vellet d'uns 70 anys. Lo bon pare presentà a n'En Ramon aquell respectable vellet de cabells blancs y li digué.

—Aquest es lo pare d'aquella jove.

En Ramon no pogué més; se tirà a sos peus y sanglotant murmurà exes paraules.

—Senyor, jo tota ma vida he sigut un perdut... un viciós... pero areestich arrepentit, si; al veure la seva filla... al veure aquella cara tant bonadada m'recordà a ma bona mare... perdonéu Senyor que plori... pobre donal posim vosté a proba y quant sigui digne de la ma de la seva filla donguimela per esposa, jo la faré felissa.

Per les arrugues de la cara del respectable vellet corria una llàgrima.

—Mireume, Senyor, com no vos enganyo—digué en Ramon.

Ja ho crech! La Margarita será vostra.

D'axó ja fa 6 mesos, avuy ja son casats viuen molt felissos, en Ramon es tot un altre. Deu los benehexi!—SURISENTI.

L' AUTOR Y SON DRAMA

A MON AMICH F. MONTSERRAT.

Un cert autor existia
a qui ningú coneixia
y que volguent guanyar fama
va posarse a escriure un drama.
Encare había de fer
casi tot l'acte primer
quan deya a tots sos amichs:
«Lo meu drama es dels bonichs;
te escenas de gran valor,
qu'han de fé arrancar en plor
al públich, tot just s'estreni.
¡Hi han rasgos de gran ingeni!»
Molt temps després va passar
ans no varen anunciar
l'estreno de la tal obra.
S'estrená. Y des del rich al manobra
van assistí' a la funció,
y en lloch de plorar van riure,
puig lo que l'autor va escriure
era un bunyol de debó.
Y'ls que primer l'alabavan
y fins al cel lo posavan,
després lo van criticar
y l'autor degué escoltar
com se'n reyan de la fila
y com l'hi deyan babau.
Lo qui de mes alt s'enfila
de mes alt cau.

H. MARICEL.

EL BRESOL VUYT

Varen baxar un jorn el angels
y besant la seva cara
li digueren ab veu dolça:
—Nin hermós, vina ab nosaltres.

Als angels va veure el nin
y quant de parlá acavaben
digué estenent sos brasetes:
—¡Si, si, porteume ab vosaltres!

Alegres el angelets
li donan una abrasada.
y pugan tots cap al cel
obrint ses daurades ales.

Al dia següent, sollicita
va corre al bresol la mare...
¡Era vuyt!... ¡No hi va trobar
al fill que tant estimava!

M. SÉCULI.

RONDALLA

Si trist era l'hivern perque no hi havian fulles en los arbres, perque no se sentia la flayre de les flors, perque no cantavan los aucells, perque la naturalesa muda y freda gelava los cors dels homens; més trist era encara per los dos vellets que habitavan en lo castell de Vall-de-perles mitg amagat en lo Pirineu.

Desde'l seu enllás pregavan al Deu misericordiós que'ls hi enviés un angelet, pera aconortarlos en les seves necessitats y Deu no havia volgut escoltar may les seves pregaries.

Un dia que'l mont vestia blanca mortalla vegeren que la maynada dels seus masovers, que habitavan allí molt apropet, juguinejavan ab la neu, uns s'hi dexavan caure pera marcar sa fesomia, altres ne juntavan trossos com si volguessen figurar un cos humá y los de més enllá feyan una grossa bola.

Aném digué'l vellet tot de sopte, baxém al hort y jugarém com la maynada dels masovers.

La velleta correspongué a sos desitgs y baxaren al hort y arplegant neu, comensaren lo vell a figurar un cos, la vella li feya'ls brassos, després formaren lo cap y per fi les cames y ho juntaren.

Les juguines ja estavan complertes, pero no's realisaven les aspiracions que'allavors tan com may desitjavan; veyan que a aquella figura li faltava quelcom que ells no podían donarli y que tenintha ja eran felissos, si ab diners haguessen pogut comprarho lo que volían, fins s'haurían despullat d'aquelles tan prehuades joyes que ab tan rezel y cuydado guardavan en aquell reconet de calaxera.

Volguent donchs Deu cumplir los desitgs dels dos vellets, feu que una ratxa de vent portés l'esprit de vida a aquell cos de neu. ¡Ab quina ditxa contemplaren ses aspiracions realisades, veyent com se movia y's colorava la cara y lo cos de aquella nina! ¡y ab quin goig al cap de poca estona vegeren ja en sos brassos lo que havían demanat tantes vegades a Deu!

La noya, que l'anomenavan María, s'anava fent gran y crexia també en boniquesa y hermosura, sa vista portá l'alegría en lo castell de Vall-de-perles; puix que ab aquella joya se tenían per felissos.

Si un dia veyan migrarse la noya ¿qué tens Marioneta? li preguntavan, ¿qué't falta alguna cosa? demana, que tos pares son per servirte, alegrat, puix si tu estás anyorivola tos pares morirán de pena.

Arribava lo bon temps, los monts cambiaren sa blanca mantellina ab lo vert fullam dels arbres, les aus tornavan a alegrar l'encontrada ab sos cants, los camps se vestían de flors y en l'hort del castell hi florían també les clavellines y los rosers.

Mes tot axó no alegrava pas als dos vellets, puix veyan que mentres les flors se coloravan, la nina perdia sos colors, que no estava alegroya com solia, que no feya festa ni de les flors ni l'alegravan los cants dels aucells; aquest era lo mal que'ls acorava... perque no conexían que la nina com era de neu, al arribar la calor la fondria.

Anaven ses amigues pera aconortarla, elles

prou se divertien y la Maria sempre pensívola, ni se les mirava ni'n feya cas.

Arribava ja lo día de Sant Joan: alegrat li digueren, que'l día hermós ja arriba, anirém a visitar la capella del serrat y allí't divertirás com nosaltres, al só del fluviol enrotllarém la flama ardenta y colrades les cares per son ardor ballarém la sardana.

Ja comensavan a espetegar les verdes branques qu'havían tirat a la foguera, lo fluviol pignejava allí apropet, los peus de les nines comensaven a bellugarse y desseguida texiren ab les mans una hermosa randa que enrotllava la foguera.

Havían ja comensat la sardana y al cap de poca estona vegeren que hi faltava la Maria. Prou la buscaren per tot arreu, mes no pogueren trobarla. Perque la Marioneta, com era de neu s'havía fos al ardor del foch.

LO FLUVIOLER DEL SEMINARI.

Qüestió de forma.

(CONTRASTS)

I

Perqué ha topat una oruga
la Carmeta, aquest mati,
regant las flors del jardí
s'ha espantat... ¡ay la poruga!..
Y agafá una papallona
anant un jorn a passeig
adormida en dols basqueig
y esclamá.. ¡mira qu'es mona!..

II

S'horrorisa l'Angeleta
veyent a terra un carbó
y surt fora de fogó
a la criada dihent... ¡ximplete!
Y en cambi, la boca-molla,
allí a casa l'argenter
deya, abocant lo diner:
—Pels brillants em torno folla!..

EMILI PASCUAL Y AMIGÓ,

¡UH U, U.....

Qué satisfet saltá del tren un magatzemista de vi, que venia de contractar berema a un poblet d'Urgell. Qualsevol al véurel trespasar l'andén ab aquella cara de pasqües haguera cregut que havia fet les compres a cap ó creu.

L'andén l'atreuvéssá de llarch a llarch, donant ans lo bitllet a l'empleat que'ls recull, pera fer la mica de dressera que li proporcionava lo sortir directament a la carretera ahont tenia'l magatzem en companyia de un altre soci que l'esperava allí passejantse amunt y avall.

—Hola.

—Hola.

—¿Cóm ha anat?

—Ah, be: Tan lo Torres com lo Gili a l'últim me l'han donada; so llogat los cups del Curcó que son grans.... unes duascentes cargues m'ha dit que hi caben, que ab los del Miqueló y'l del Ton de l'Agna casi ja'ns farán lo computo.

—Y ja has donat ordres...

—Si, si; dissapte ja estarán nets y arreglats.

—Axis dema ja hi farém baxar les candelas de sofre. Ja'ls ho deus haver dit....

—Sí, home, saps que m'haguera agradat, que haguessis sentit a Mossen Joseph; ja veus.... Mossen Joseph!—digué per últim descarregantse de lo que'l tenia preocupat de satisfacció.

—Cal!...—respongué l'altre ab un ayre bastant cómic, com disposat a donarli pel morral, que era l'únich medi ab que's podia fer callar mes aviat a n'aquell soci que, a tenir carrera, per les ganes que tenia sempre de baladrejar haguera fet curugallar a'n Vallés y Ribot no mes de sentirlo, que ja es tot lo que's pot dir.

—Donchs mira,—continuá—anavam en un vagó de tercera ab una dona y algú mes. Y ve-taquí que la dona se treu dues ó tres pecetes de la butxaca, y ab tota la bona fé del mon diu a Mossen Joseph, que havia fet una prometensa a la Mare de Deu de Passanant, per si's curava'l seu marit y que faria dir, no se si dues ó tres

misses y ab axó si les volia dir ell. Y ¡sabs que li respón, que m' ha dexat á la dona aturdida? que 's dexés de les misses, que son romansos y que la prometensa que la cumplís quan li vingués be... ¡Ja veus Mossen Joseph, que 'l teniu pel capellá de mes talent de per aquí!

Talment aquesta sortida de Mossen Joseph encara que la creya exagerada per l' explicació del seu company dexa molt estranyat á l' altre soci, que era un bon subjecte en tots conceptes tan que fins un día, venint á tom, ne parlá á un amich seu que de cop lo va interrompre dient: —Cal home, si jo 'm trobava al mateix cotxe.... Lo que va dir Mossen Joseph á aquella dona, però ab aquell ayre campetxano que te, que 's posés los quartos á la butxaca, volent dir que les misses ja les diria de franch: y axó de la prometensa, sí; que la cumplís quan li vingués bé, per que 's veyá que era una dona que tot ho necessitava.

¡Ah a a a.....

Ab testimonis tan fidels com lo primer soci 's poden fer moltes campanes.

HISTÓRICH.

À LA MEVA SOGRA

SONET

Vos estimo tant, sogra que voldria puguesseu cabre dins de la butxaca y com porto l' llibret y la petaca per tot arreu també vos portaria.

Anyoro vostres crits quan passa un día que no 'ls puga escoltar, cregueu que 'm raca perquè com hi ha mon, per se tan flaca vostra veu un gegant la envejaria.

Lo títol que teniu vos fa se odiable segons escriuen molts, jo no perilla que os aborrexí may, vagin al diable.

A tot hora 'ls daré rahó senzilla y es, que no naixent vos, lo mes probable que esposa avuy no 'm fós la vostra filla.

JOAN LI.

CARTES DE FORA

Sabadell 3 d' Agost de 1897.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Molt Sr. meu: La Academia Católica d' exa ciutat, desitjant contribuir al esplendor de nostra festa major, disposa una funció líric-dramática per lo día 2 d' Agost, en obsequi á les families de 'ls socis y de 'ls senyors forasters que s' han dignat honrarnos en les presents festes

Molt avants de comensar lo espectacle, lo ample y espayós saló d' actes 's trobava plé d' una escullida concurrència, qu' esperava ab afany que s' axequés lo teló.

Comensá la funció ab lo magnífich é interessant drama en tres actes degut á la ploma de D. Juan Manubens y Vidal, titolat *Los dos fills*, essent desempenyat magistralment per los joves socis que forman la Secció dramática, senyors Soler, Campmajó, Balmes, Arús, Vila, Subirós y Trapat.

Com á fi de festa 's representá la xistosa y ben combinada sarsuela en un acte *Lo Allotjat*, desempenyada per los Srs. Vila, Balmes, Campmajó, Serra, Soler, Arnaus, Trapat y Bartrons, sent interromputs varies voltes per los unánims y prolongats aplausos de la concurrència. Casi tots los números de música tingueren que repetir-se á instancies del públich.

Are sols me resta felicitar á los socis que forman part de la Secció per lo bé que 's portaren, á son digne y actiu director D. Ramón Ricart com també dech ferla extensiva al distingit profesor de piano D. Pere Artigas y al simpático y apreciat jove pianista D. Moisés Arnaus, per la amabilitat que tingueren d' executar escullides pessas durant los intermedis.

Sens ¡més per avuy 's despedeix de vosté y l' hi dona les gracies anticipades son afectíssim S. S.

P. FLEIX Y DE CLARINET.

Tal farás tal trobarás.

Sos fills l' han dexat,
va de porta en porta
demanant per Deu
li fassin almoyna.
No te aculliment,

no te lilit ni roba,
va mitg despullat
y de fret tremola.
Mireulo... ¡pobret!
com tot ho recorra
per un mos de pa
per portá á sa boca.
Fa cara de mort;
sa veu trista y fosca
no la ou ningú
ni ningú l' escolta.
Per... Deu, diu plorant,
per... Deu, un almoyna,
es un pobret vell
lo qui la implora...
Per tot ha cercat
qué pot fer per moure
los cors endurets
á plany' al qui plora.
¿Qué pot dirlos mes?
¿Que mes pot di 'l pobre
que pe 'l Deu dels cels
li fassin almoyna?
Que 'n passan de jorns
que quan ell retorna
al casot hon dorm
al sol cau sens forces,

¡Oh quan crudel es
qui al pare abandonat
Mereix lo llur crim
un ganxo de força,
mes ja esdevindrà
per ells la llur hora
També trucarán
com ell per les portes
que l' ira de Deu
ja portan dessobre.

I. R. Y C.

Volguent un sacerdot protestant, á l' America del Nort, guanyá pel seu culto á un gefe d' una tribu salvatge que 's havia convertit al catolicisme, li feya la següent proposta: «Quan voléu que vos dongui si us feu protestant?—Molt.—Voleu 200 dollars? (duros).—Molt més.—50,000 dollars?—Encara més.—Donchs fixeu vos mateix la suma que creyeu necessaria.—Donchs bé doneume lo que val la meva animal!»

Lo sacerdot compregué ab qui se les havia y 's retirá avergonyit.

Un noy havia trencat intencionadament un vidre de la sala d' estudi d' una escola gratuita. Ningú ho havia notat encara, mes lo noy estava confós, avergonyit, y tremolava, cada vegada més, sempre que li dirigian la paraula, pensant que li anavan á fer cárrechs per lo del vidre.

Mentrestant fou á visitar la escola la Comissió d' instrucció primaria del poble y lo Sr. Rector, com vocal d' ella, feu algunes preguntes de doctrina cristiana á alguns alumnos.—¿Qui ha fet lo Cel y la Terra? preguntá dit noy, y aqueix, ab l' idea fixa al vidre trencat, respongué.—No he sigut jo. Sr. Rector.—¡Cóm! ¿qué estás dihent? ¡no has sigut tú!—¡Ay! sí, sí, si senyor; he sigut jo, pro no hi tornaré pas més.

UN FADRINET DE LA PRIMERA VOLADA.

CANTARS

Per fabricarne un breçol
jo 'n voldria ser nineta,
per fabricarlo de flors
ahon dormis ma Mareta.

Rossinyol voldría ser
per cantarne cant d' amor
á la prenda que m' estima,
que 's la Mare del meu cor.

J. ALERU MAÑÉ.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Ma primera es negoció,
ma segona es animal,
ma tercera musical
y un nom d' home n' es lo tot.

XIRIBIRICH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	Viciats.
3	4	5	2	7	4	7		Verb.
4	3	4	5	6	7			Nom de home.
5	2	7	6	8				Monedas.
7	6	3	4					Ciutat.
1	2	3						Lo que fa lo foch.
3	4							Part del cos.
5								Consonant.

NERÓN.

TARJETA

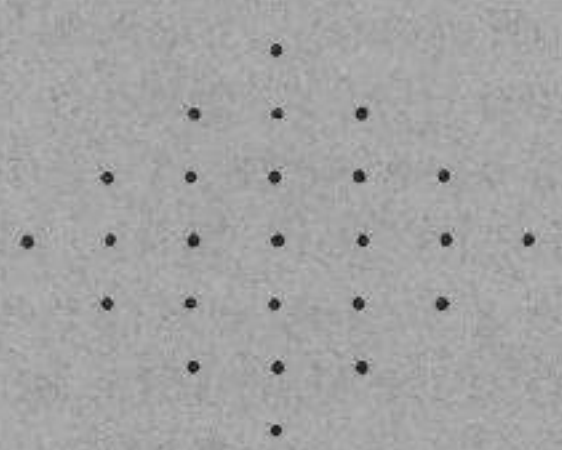
Rosa Benet.

TALLADA

Formar ab aquestes lletres lo nom de tres poblacions catalanes.

UN SAMPERENCH.

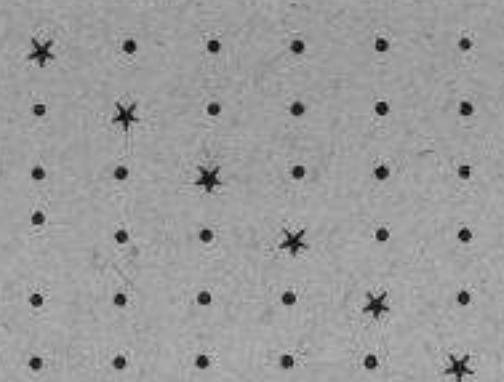
ROMBO

Sustituir aquestos punts ab lletres de modo que llegits vertical y horisontalment diguin; 1.ª ratlla; consonant; 2.ª; Part del mon; 3.ª; Nom de dona; 4.ª; Nom d' un poble catalá; 5.ª; Nom de una regió de Castella; 6.ª; Nom de dona y 7.ª; vocal.

UN IMPRESOR CAXISTA.

CUADRO

Cambiar los punts y estrelles per lletres que llegides horisontalment donguin noms de pobles catalans y la ratlla diagonal d' estrelles el d' un altre.

EL DE LA PEPETA DE MOLLET.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del número passat.

Xarada: Pa-lau-tor-de-ra.

Rombo: S I M O N
T O S
N

Targeta: Granollers del Vallés.

Geroglífich: Com més partits menos units.

J. Ll. Molt bé, Gracias.—3 Ses 3: Anirá corretgit lo que envia.—F. Cirul-la: Anirá retocat.—L' escribent del Registre de Conill: Anirá la vora del foch.—Xupelis: id. id., y la targeta.—Un samperench: No va.—Damiá Estudiant: Anirá tot.—Jeremies: Anirá.—P. Xemani de les Guillerfes: Va be.—Manel Benet: Dexi l' estil de 'n Asmarats y 'l complaurém sempre: Anirá.—P. Fleix y de Clarinet: Anirá.—Tóful Pla: Lo mateix.—J. Puig: Anirá.—Angel Bufador: Anirá.—C. Crusellas: No va; y á mes es copia.—Joseph M.: Está be — El sastre de la gana: No vá.—Almese-lla: Anirá lo pensament.

Falta molta correspondencia per contestar, que si no fa calor la contestarém la setmana que ve.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.